

2. — Կարևորությունը: — Շատ ծանր էր այս մատաղը. զայս խոստացողն անվրէպ կատարելու էր ըսինք. այնպէս որ զանցառութիւնը հաւասար կը համարուէր երդմնագանցութեան, որ շատ մեծ յանցանք էր, ինչպէս այլուր ցուցած եմ (Երդ. 86-90): Մանդակունին կը կշտամբէ այն ուխտաւորները, որ «անցին զուխտին եւ ստեցին, եւ զղաշիւս կրդմանէ արնամարնեցիկ» (161): Ալաւկայ որդին կը յորդորէ անոր արագ կատարումն՝ որպէս զի մի՛ գուցէ անակնկալ պատահարով մը խափանուի. զի զանցառուն «կըցորդ ոչարացորացն է», կ'ըսէ (29): Միս. Գոշ կը պատուիրէ զգուշութեամբ ուխտել եւ ուխտը կատարել, որպէս զի «ուխտագանց» չլինի. «ապա թէ ի նեղութեան ուխտեցեր, փութա կատարել», կ'ըսէ (Խր. ոգ.): Նոյն խստութեամբ կը խօսին մեր ուրիշ վարդապետներն ալ:

3. — Յատուկ օրեր: — Ի հնուց կային տեառնականի առանձին օրեր. ինչպէս Կարապետի մեծ տօնը՝ սահմանուած Լուսաւորչէն, Աշխարհամատրանը, եւ «շարաթք եւ պահք եւ ծոմք», որոնք «ուխտից են կատարմունք» (Սահ. 110-1): Բայց աղոնք միայնակ եւ կամ անփոփոխ չմնացին միշտ, այլ երթալով բազմացան.